

Foto: GEIR RAKVAAG

THE ALLER VÆRSTE! Materialtretthet (Den Gode Hensikt) ***

Ikke skulle jeg tro at Grieg ville dratte ned fra sin sokkel i Byparken, heller ei at the Aller Værste vil bestige sin. Ikke foreløpig. Ikke etter dette svennestykket. For, har jeg ikke trodd at her måtte bergenske, overutviklede, åndsaner igjen være nedarvet, har jeg ikke trodd at disse som kalte seg de aller værste kanskje var de aller beste? Og jo høyere jeg klatret, jo hardere falt jeg. Og kanskje ble det like mye jeg som tok med meg the Aller Værste i fallet som omvendt. Derimellom klarer jeg ikke å skille. Så — for meg: "Materialtretthet" er en skuffelse.

For var det ikke disse som sto klarest fram da norske rockeårer trengte nytt blod. Etterat iglene hadde fortært det meste. Ga de ikke vestlandske Stetson-hatter et alternativ, fra en ny dimensjon av humoristiske pekefingre med fotfeste i en uerpeisk kultur uten krøtter og hesjestaur. "Dans til musikken" eller "Ingen vei tilbake" var hardtslående vitnesbyrd om hvor lyset var å finne. Og jeg så like inn i flammen.

Så er jeg da i villrede.

"Materialtretthet" (merkværdig selvbiografisk i tittelen, undrer jeg meg) viser the Aller Værste i de store svingninger, og avslører tydelig sjakter av usikkerhet og brist. Kanskje skyldes det, jeg håper, at de har grepet over altfor mye. Over femti minutter musikk (anslår jeg) i en ressursknapp tid — det straffer seg. Og er jeg hard og åpen, så jeg kanskje en tredjepart i en skuff. Ihvertfall i sin nåværende tilstand. For visst finnes her superbe overrekkelser. Men situert under en truende sky av overflødig dusinvarer, såvisst ikke the Aller Værste verdig. Og ugjort skulle jeg ønske det var når absolutt gangbare tekster ruineres av banal innpakning: "Dødelige drifter", "For dem betyr det lite", "Hong Kong" eller bruddstykkene som er forunderlig blottet for gjennomtrengelig entusiasme: "Oppvekst", "Bare en vanlig fyr", "De invalide", "Hekt".

Så trodde du kanskje dette nærmet seg brorparten av skiva. Langt derifra. Ennå er det ti tilgode, alle med verdi — på Lysthuset, på Torgalmeningen, på Stortingsgalleriet, hvor som helst, bare ikke i Roxy Studio i Fredrikstad. For hvor ble det av bomba som sprang. Bare et puff kom det ut. En konturløs skygge av det som sprutet ut av Kjøttts sylhvesende riller. Skjønt, enda mer forunderlig. Kvaliteten svinger fra spor til spor. "Menneskelig sviikt" biter som en motorsag, "For dem

betyr det lite" antas å være kommet til bak pianoet til femteklassens sangfrøken.

Og i all anstendighets navn. Her får jeg stoppe. "Materialtretthet" gjenstår fremdeles med sine øyeblikk så sterke at alle som selger 50.000 og mer kan gå hjem og fortsette og vogge. "Du sklei meg så nær innpå livet" er, til tross for en smule dynamisk manko, en skikkelig oppstiver. Utgangspunkt honky-tonk piano, via drepene trombone, i et slør unnfanget i Kingston 1965 og født ved Lungegårdsvannet i 1980. Som det skal være. For ikke å nevne "Disco-drøv" — en dugelig tankevekker til en nedsløvet fløy av vår kultur, — enorm (ukreditert) blås igjen, og alene nok til å rettferdiggjøre full økonomisk støtte fra nettopp din (banksubsidierte?) platekonto. Og har jeg først tippet over, så la meg nevne "Må ha deg" og "Blank", "Bare ikke nok" og "Materialtretthet" og...

Som du ser. Fremdeles er det nok å ta av.

Kanskje kjenner du ikke stilen, kanskje så du ikke Videoteket, dette er jo en LP-DEBUT, så er det enkelte navn som renner meg i hu. Og det er Skids, og det er noen drypp tidlig Wine, eller Prince Buster, eller the Aller Værste, eller Grieg.

Og til jul ønsker jeg meg at the Aller Værste gjør det om, dropper et kvarter, velger seg nye veiledere, trår til på nytt, og lar hjertet slå og øra flagre. — Og en ny John Lennon-LP.

Odd Arvid Strømstad